

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. B.**

státní příslušnost Moldavská republika

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-133/LE-VL17-K01-2021, ve věci udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Žalobou podanou dne 6. 1. 2022 žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2021, č. j. OAM-133/LE-VL17-K01-2021, jímž byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Žalobce poprvé přicestoval do České republiky v létě 2020. V České republice mu bylo již dne 10. 7. 2020 uděleno správní vyhoštění v délce jednoho roku, byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění, přičemž zařízení pro zajištění cizinců dne 19. 7. 2020 svévolně opustil a odcestoval zpět do Moldavska.
3. V září 2021 žalobce přicestoval do České republiky podruhé. Dne 5. 10. 2021 se žalobce při silniční kontrole prokázal padělanými doklady, k čemuž se následně doznal. Dne 7. 10. 2021 byl zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů; s žalobcem bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění.
4. Dne 7. 10. 2021 byl žalobce Obvodním soudem pro Prahu 9 odsouzen pro trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny k trestu vyhoštění v délce 20 měsíců.
5. Dne 10. 10. 2021 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.
6. Dne 11. 10. 2021 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
7. Dne 21. 10. 2021 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je zběhnutí z výkonu povinné vojenské služby v Moldavsku v roce

2020, kde byl šikanován, a obavy z návratu domů kvůli hrozícímu trestu za dezerci. Uvedl, že do České republiky přicestoval v září 2021, v České republice ovšem již pobýval v minulosti. Žalobce pochází z Kišiněva, je moldavské státní příslušnosti, bez náboženského přesvědčení, není členem žádné politické strany a nebyl nikterak politicky aktivní. Jeho zdravotní stav je dobrý, je bezdětný a svobodný.

8. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 21. 10. 2021 žalobce rozvedl svůj azylový příběh a upřesnil, že Moldavsko opustil v září 2021 pro svůj dřívější útek z vojny. Měl být hledán vojenskou policií. Při objezdu z vlasti neměl problémy. Základní vojenskou službu nastoupil 22. 10. 2020, vykonával ji asi šest měsíců, následně uprchl, schovával se „asi pár měsíců“ u svého otce, pak odjel do České republiky. Vojenská policie jej hledala u matky. Rodiče jsou rozvedení, nebydlí spolu. Se státními orgány či bezpečnostními složkami neměl v zemi původu problém. Má obavy, že po návratu do země původu bude zajištěn a uvězněn, obává se mučení. U matky by měl mít povolávací rozkaz a další materiály.
9. Při doplňujícím pohovoru dne 11. 11. 2021 sdělil, že dodá materiály o výkonu vojenské služby. Do České republiky prvně vycestoval na základě cestovního pasu, který si vyřídil asi v říjnu 2019, přičemž tento cestovní pas nechal v zařízení pro zajištění cizinců, odkud utekl, a vycestoval na základě „nějakého dokumentu z moldavské ambasády“. Podruhé do České republiky přijel na základě cestovního dokladu, který měl doma z minulosti. Tento cestovní doklad mu následně ukradli. Upřesnil, že na vojnu nastoupil v říjnu 2019, vykonával ji asi do dubna 2020. Pokud při minulém pohovoru uváděl, že nastoupil na vojnu v říjnu 2020, jednalo se o nedorozumění. Po zběhnutí se ukrýval u otce a do České republiky přicestoval na začátku léta 2020, byl zde asi jeden měsíc, policie jej zajistila a udělila mu vyhoštění, ze zajištění utekl a vrátil se do Moldavska. Asi rok se schovával u otce a kamarádů, následně vycestoval opět do České republiky, neboť uplynula doba, na kterou mu bylo uděleno správní vyhoštění. Na hranicích neměl žádné problémy, cestovní doklad ukazoval. Tvrdí, že jej policie hledala u matky. Dodal, že důvodem zběhnutí byla šikana ze strany starších vojáků. Situaci po zběhnutí neřešil, obával se soudu.
10. Žalobce doložil dokument Ministerstva obrany Moldavské republiky z 16. 1. 2020 potvrzující, že žalobce od 31. 10. 2019 vykonává základní prezenční vojenskou službu.
11. Správní spis obsahuje výpis z rejstříku trestů, z něhož se podává, že žalobce byl odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 9 s datem nabytí právní moci k 7. 10. 2021 za trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny; žalobci byl udělen mj. trest vyhoštění v délce 20 měsíců.
12. Součástí správního spisu je také informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze dne 28. 7. 2021 nazvaná Moldavsko – Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, stav: říjen 2021, jakož i Zpráva o zemi 37 – Moldavská republika z 10. 11. 2021 týkající se mj. vojenské služby a náhradní vojenské služby, jakož i zpráva ČTK z 6. 8. 2021 ve věci vyslovení důvěry vládě premiérky Gavrilitsové.
13. E-mailem ze dne 26. 11. 2021 žalobce doložil své fotografie ve vojenském oblečení.

14. Žalobce se dne 8. 11. 2021 seznámil s podklady pro rozhodnutí a poté žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 16. 12. 2021. Konstatoval, že Moldavsko se dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu s výjimkou Podněstří považuje za tzv. bezpečnou zemi původu, a v této souvislosti shrnul obsah zprávy z července 2021. Dle doložených informací vykazuje realita dodržování zákonů v Moldavsku nedostatky, zejména pak ve formě nepřiměřeného nebo diskriminačního trestního stíhání či trestání především politických oponentů či aktivistů. Žalobce dle žalovaného ovšem do takovéto kategorie nespadá, což výslovně v rámci svých pohovorů potvrdil. Důvodem pro žádost o mezinárodní ochranu je zběhnutí z povinné vojenské služby a obava z uvěznění v případě návratu. V této souvislosti správní orgán poukázal na časové a skutkové okolnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán vznesl pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce a poukázal na rozpory a nelogičnosti v jeho výpovědích, přičemž v rámci údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, pohovoru i doplňujícího pohovoru žalobce posouvá svůj azylový příběh v čase až o celý rok. Správní orgán dovodil účelovost žádosti o mezinárodní ochrany podanou z důvodu snahy po legalizaci pobytu na území České republiky.

III. Obsah žaloby

15. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, v níž namítá, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné, neboť neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce má též za to, že žalovaný nepracuje s aktuálními informacemi pocházejícími ze spolehlivých a objektivních zdrojů. Žalovaný se nedostatečně zabýval uváděným azylovým důvodem, tedy zběhnutí z armády a nesprávně vyhodnotil osobu žalobce jako nedůvěryhodnou. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob jako nedůvodnou. Žalobce svou výpověď nepřesvědčil žalovaného o mimořádnosti svého příběhu, jež by odůvodňovala meritorní posouzení. Žalobce v průběhu řízení neprokázal, že by v jeho případě nebylo možno Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
18. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Základním pravidlem rozhodování správních soudů je přitom přezkum rozhodnutí správního orgánu na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Citované pravidlo odráží přezkumný charakter správního soudnictví. Rozhodování soudu totiž není dalším stupněm správního řízení.

19. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
20. **Žaloba není důvodná.**
21. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
22. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
23. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
24. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.
25. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu, ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
26. Podle § 2 bodu 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Moldavsko, s výjimkou oblasti Podněstří.
27. Krajský soud úvodem svého posouzení konstatuje, že rozhodnutí je přezkoumatelné, odůvodnění obsahuje veškeré povinné náležitosti stanovené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, včetně aktuálních zpráv o Moldavsku; tyto důkazy s ohledem na tvrzení žalobce dostatečným způsobem vyhodnotil a vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

28. Charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zdůraznění důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na nich. To znamená, že žadatel musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení (srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 6 Azs 67/2020-27 nebo ze dne 17. 6. 2020, č. j. 6 Azs 62/2020-27).
29. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Moldavska a že v souladu s § 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje tuto zemi Česká republika s výjimkou Podněstří za bezpečnou zemi původu.
30. Žalobce před odjezdem z Moldavska pobýval v hlavním městě Kišiněv. Nutno podotknout, že žalobce ani ve svých projevech před správním orgánem, ani v žalobě, netvrdí ničeho, co by nasvědčovalo tomu, že je jeho azylový příběh jakkoliv spojen s oblastí Podněstří.
31. Ze zákona i ustálené judikatury vyplývá, že zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle výše citovaného § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou kumulativních podmínek.
32. První je skutečnost, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka je u žalobců bezesporu v daném případě naplněna.
33. Druhá podmínka tkví v povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany prokázat, že v jeho konkrétním případě zemi původu nelze považovat za bezpečnou. Žalobce v této souvislosti v průběhu správního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu uváděl jediný konkrétní problém/azylový důvod, a to obavu z návratu do země původu a možné uvěznění či mučení pro dřívější zběhnutí z výkonu povinné vojenské služby.
34. Žalobce postavil svou žádost o mezinárodní ochranu hlavně na neochotě absolvovat základní vojenskou službu pro tam panující šikanu, resp. obavě z hrozícího trestu za zběhnutí z výkonu vojenské služby. Žalovaný tento důvod neshledal azylově relevantním. Soud v této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. 3. 2004 č. j. 5 Azs 4/2004 - 49 či ze dne 7. 8. 2012 č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. 6. 2015 č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. 2. 2016 č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. 4. 2016 č. j. 2 Azs 67/201 - 24 či ze dne 25. 5. 2017 č. j. 10 Azs 79/2017 - 32).
35. Soud musí konstatovat, že žalobce nikterak netvrdil, že by byl politicky aktivní, nábožensky vyhraněný či mohl patřit k jakékoliv menšině v zemi původu. V případě žalobce pak nelze předpokládat, že by výkon vojenské povinnosti měl být uplatňován

diskriminačním způsobem, neboť nepatří k žádné diskriminované skupině obyvatel. Strach, že by v případě nenastoupení vojenské služby nebo dezerce z armády mohl být trestně stíhán, nezakládá dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důvod pro udělení azylu, konečně i v České republice jsou vyhýbání se výkonu vojenské služby a zběhnutí pokládány za trestné činy.

36. Je třeba připomenout, že branná povinnost je jednou z významných povinností státních občanů ke státu, jehož jsou občany. Požadavek státu, aby občan splnil brannou povinnost (a případně se z toho titulu i aktivně zapojil v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, v němž je ohrožena svrchovanost státu a jeho územní celistvost), je zcela legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (srovnej již výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012 – 44). Azylové právo neposkytuje právní ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří bez relevantních důvodů odpírají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. podílet se na jeho obraně (při dodržení všech mezinárodněprávních pravidel vedení ozbrojeného konfliktu, zejména těch, které jsou součástí mezinárodního humanitárního práva). V opačném případě by aplikace azylového práva destruovala obranyschopnost cizího státu.
37. V případě žalobce je nutno zohlednit i časové souvislosti azylového příběhu předkládaného žalobcem. Ten nejprve uvádí, že z vojny zběhl v dubnu 2020, přičemž poprvé přicestoval do České republiky již v létě 2020. Po udělení prvního správního vyhoštění a zajištění za účelem jeho realizace v létě 2020 však žalobce opouští Českou republiku zpět do Moldavska, a to i přes své tvrzené obavy z tamního uvěznění. Následně bez problémů zemi původu opětovně opouští, do České republiky přijíždí v září 2021 a prokazuje se zde falzifikovanými dokumenty při silniční kontrole, za což je trestně-právně postižen. Ani po svém opětovném příjezdu do České republiky žalobce o mezinárodní ochranu nepožádá a učiní tak až poté, co je znovu umístěn do záchytného střediska pro cizince a bezprostředně mu hrozí vyhoštění.
38. Nelze se nepozastavit nad tím, že se žalobce po svévolném opuštění zařízení pro zajištění cizinců dne 19. 7. 2020 dobrovolně vrací do země původu, z níž měl dle svého azylového příběhu uprchnout pro panující obavy z uvěznění za dezerci. Pobývá v Moldavsku více než rok (*sic!*), aby následně bez jakýchkoliv obstrukcí při hraniční kontrole opětovně ze země původu vycestoval (září 2021), v České republice se dopustil trestného činu (trestní příkaz ze dne 7. 10. 2021), bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl odsouzen k trestu vyhoštění. Teprve tehdy podává žádost o mezinárodní ochranu (10. 10. 2021) pro pronásledování v zemi původu za údajné zběhnutí z vojny v dubnu 2020 (tj. po cca roce a půl).
39. Krajskému soud je samozřejmě známa judikatura týkající se „opožděného podání žádosti o mezinárodní ochranu“, jež nemůže býti kladeno k tíži žalobce (za všechny lze zmínit i žalobcem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2021, č. j. 5 Azs 6/2011-49). Prodleva v podání žádosti o mezinárodní ochranu po prvním opuštění území, která je zaznamenána v souzené věci, v kombinaci s dalšími okolnostmi případu ve formě opakovaně uděleného správního vyhoštění, časových posunů v prezentovaných verzích azylového příběhu, trestního stíhání žalobce, jakož i marných příslibů dodat správnímu

orgánu materiály ohledně pronásledování ze strany vojenské policie, ovšem podporuje závěr žalovaného o tom, že žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla vedena toliko snahou o legalizaci pobytu v České republice. V tomto ohledu proto žaloba žalobce neobstojí.

40. Namítal-li žalobce dále v žalobě, že žalovaný odkazuje pouze na obecné, neaktualizované informace, informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádostí o mezinárodní ochranu, pak ani s tímto tvrzením nemůže krajský soud souhlasit.
41. Žalovaný v souzeném případě vycházel z aktuálních informací o Moldavsku založených ve správním spise (mj. z hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu k říjnu 2021, jakož i ze zprávy o Moldavské republice z 10. 11. 2021 týkající se i vojenské služby a náhradní vojenské služby) a ve svém rozhodnutí výslovně aplikoval tyto informace na konkrétní možnosti s individuální situací žalobce.
42. Krajský soud má za to, že žalovaný v souzené věci správně vyhodnotil informace o zemi původu založené ve správním spise považující Moldavsku za bezpečnou zemi původu, s jejímž obsahem byl žalobce před vydáním rozhodnutí seznámen. Je pravdou, že ve zprávě hodnotící Moldavsko jako bezpečnou zemi původu je připuštěno nepřiměřené či diskriminační trestní stíhání nebo trestání, toto se však ve velké míře týká především politických oponentů, jejich obhájců, ochránců lidských práv či aktivistů občanské společnosti. Žalobce do této skupiny i dle svého výslovného prohlášení nespadá. Ze Zprávy o Moldavsku z 10. 11. 2021, stav k červenci 2021, týkající se vojenské a náhradní vojenské služby, se pak podává, že povinná všeobecná služba v Moldavsku trvá dvanáct měsíců, vyhýbání se vojenské službě je trestným činem, stejně tak dezerce, za níž lze uložit peněžitý trest až do výše v přepočtu EUR 2 200 nebo trest odnětí svobody ve výměře do pěti let. Existuje též právo náhradní vojenské služby.
43. Lze usoudit, že hodnocení bezpečnostní situace v Moldavsku provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“
44. Své rozhodnutí žalovaný v tomto bodu v mezích vedeného řízení zdůvodnil, je tedy nutno odmítnout tezi žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné pro neaktualnost zpráv o poměrech. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je totiž dle ustálené judikatury vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro skutečnou absenci důvodů (nedostatkem důvodů přitom nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí při sebevětší snaze meritorně přezkoumat. V odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 - 48 (bod 18), přitom Nejvyšší správní soud uvedl, že ani „nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“ (shodně z poslední doby pak zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2.

2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30). S přihlédnutím k výše citovaným ustáleným závěrům správních soudů je tedy nutno uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné je.

45. Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce byl se zprávami o poměrech náležitě seznámen, přičemž žádné výhrady k jejich obsahu nevznsl, navrhované doplnění učinil toliko doplněním fotografií ve vojenském oděvu a potvrzením o tom, že povinnou vojenskou službu vykonával, přičemž další bližší skutečnosti ohledně svého pronásledování netvrdil, resp. nedoložil. Ani tento žalobní bod tedy neobstojí.
46. Jak již bylo předestřeno výše, bylo na žalobci, aby prokázal, že i přes zařazení Moldavska mezi bezpečné země právě v jeho případě hrozí riziko, že bude v zemi původu pronásledován pro zběhnutí z výkonu povinné vojenské služby a obává se uvěznění. Krajský soud musí poměrně striktně usoudit, že obava z možného trestně-právního postihu v zemi původu z důvodu dezerce může být opodstatněná, neboť žalobce zběhnutím porušil právní předpisy v Moldavsku. S těmito však byl obeznámen; byl to konečně i tvrzený důvod opuštění jeho vlasti. Do země původu se ovšem po hrozícím vyhoštění v České republice bez problémů navrátil, více než rok zde pobýval a následně opětovně bez komplikací ze země původu vycestoval. Z předkládaných zpráv nikterak nevyplývá, že by případný trest za zběhnutí a jeho výkon měl být v konkrétním případě žalobce jakkoliv nepřiměřený či šikanózní. Takové riziko může hrozit skupině obyvatel, k níž žalobce nenáleží.
47. Označení určité země za bezpečnou zemi původu zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce ovšem této povinnosti v souzené věci nedostál, přičemž nepřednesl žádné relevantní skutečnosti, které by měly zvrátit obecné hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu. Žalobci se v řízení před správním orgánem ani před soudem nepodařilo vyvrátit domněnku o tom, že Moldavsko nelze v jeho případech považovat za bezpečnou zemi původu.
48. Žalobcem tvrzený důvod v žádosti o mezinárodní ochranu za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň také nebyl povinen posuzovat, zda žalobce, jakožto žadatel o mezinárodní ochranu, neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona.
49. Napadené rozhodnutí tedy z hlediska krajským soudem realizovaného přezkumu obstojí.

VI. Závěr a náklady řízení

50. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu žalobce podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnul.

[Zadejte text.]

51. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 30. května 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.

samosoudkyně